Số Mười Bốn - April 15, 2011

BẢN TIN Xứ Bưởi

Sợi dây nối kết quý đồng hương Biên Hòa tại hải ngoại

Chủ Nhiệm:
Dương Minh Chấn

Với Sự Cộng Tác Của:
Lữ Công Tâm – Nguyễn Hữu Hạnh – Võ Thị Ngọc Dung – Mai Trọng Ngãi - Đỗ Hữu Phương – Kiều Oanh Trịnh - Nguyễn Minh Châu – Người Biên Hòa – Châu Chương Thành - Nguyễn Hàn Lâm – Nguyên Nhung – Châu Mỹ Quế
Tòa Soạn:
9340 Bolsa Ave. – Westminster, CA 92683
Email:
Aihuubienhoa@gmail.com
Điện Thoại:
(714) 891-8953 & (661) 369-3243
Website:
http:www.aihuubienhoa.com

Tháng 4 Quốc Hận

30 tháng 4 năm 75, là một điểm đen trong lịch sử dân tộc Việt, một nỗi buồn nhược tiểu. Cùng là dân Việt nhưng kẻ thắng người thua. Một dấu ấn thê thảm cho người dân miền Nam yêu chuộng tự do, đã đổ biết bao máu xương để gìn giữ, trong khi người chiến thắng theo chủ nghĩa ngoại lai, cùng sự tiếp sức của bọn cộng sản quốc tế cưỡng chiếm miền Nam với mưu đồ nhuộm đỏ cả thế giới trong gông cùm cộng sản đi ngược lại trào lưu tiến hóa của nhân loại.

Kẻ chiến thắng tự tôn vui trong lòng người chiến bại, nhưng sau ngày 30 tháng tư năm 75 tự họ cũng nhận ra ai thắng ai giữa Tự Do và Cộng Sản. Cả một dân tộc như bị lưu đày ngay trong chính quê hương của mình, ngoại trừ một số người may mắn vượt thoát trước khi bọn cộng sản tiến chiếm Sài Gòn.Riêng người ở lại chịu biết bao nhiêu cảnh tủi nhục trong cuộc sống. Người dân miền Nam đang hưởng tự do, khi VC vào thì tất cả sự tự do đều bị bóp nghẹt, dân thành phố bị đuổi ra rừng sâu nước độc với một danh từ kinh tế mới, về văn hóa, nền giáo dục nhân bản được thay thế bằng sự hận thù đấu tranh giai cấp, chủ nghĩa ngoại lai áp đặt vào nền giáo dục lớp trẻ với một chủ thuyết dối trá làm suy đồi cả một thế hệ, về kinh tế chúng tiến hành đánh đổ giai cấp tư sản, tiến hành bần cùng hóa người dân, về tự do ngôn luận chỉ có tiếng nói trung với đảng còn ngược lại là phản động, về tôn giáo chúng tiến hành tước đoạt tất cả tự do tôn giáo. Cả nước như đang ở trong môt nhà tù lớn với sự đàn áp, bóc lột, tước đoạt tất cả quyền tự do căn bản của con người. Đó chính là nguyên nhân đã xô đẩy hàng triệu con người, dùng tất cả mọi phương tiện để ra khơi vượt biển, hoặc băng rừng sâu núi thẳm để thoát khỏi cái ngục tù cộng sản kinh khiếp mà kết quả là chỉ một nửa là được đến bến bờ, còn một nửa phải hy sinh trên con đường tìm tự do để sản sinh "khúc ruột ngàn dậm".

Đã 36 năm qua, nhưng vết thương nầy dường như vẫn chưa lành hẳn. Sống lưu vong nơi xứ người, nhưng quê hương không bao giờ tách rời ra được trong từng con tim của người Việt. Nhìn một cách khách quan từ bên ngoài, đất nước không còn chiến tranh nhưng đời sống đồng bào ta trong nước vẫn còn cùng cực, chỉ một số người trong băng đảng cộng sản làm giàu trên xương máu của người dân. Đầy dẫy nạn tham ô, hà hiếp người trong bộ máy công an trị, đất nước Việt Nam từ thời lập quốc, trải qua nhiều thể chế chinh trị, người con

HAPPY BIRTHDAY
CHÚC MỪNG SINH NHẬT

April 04

BBT Bản Tin Xứ Bưởi kính chúc:

Chú Hồng Ngọc Đức

Một sinh nhật với thật nhiều niềm vui và sức khỏe.
Chúc mừng !!! Chúc mừng!!!

Hội Ái Hữu Biên Hòa California chân thành tri ân các **Mạnh Thường Quân** đã yểm trợ tài chánh cho Hội trong thời gian qua (tiếp theo).

1 Cô Trần Thị Bông	CA	$40.00
2 Anh Chị Huỳnh Ngọc Ánh	CA	$20.00
3 Chị Nguyễn Tất Ứng	CA	$50.00
4 Nguyễn Văn Thơm	WA	$50.00
5 TT Bảo hiểm Little SG	CA	$2,500.00
6 Nguyễn Văn Tạ	CO	$50.00
7 Cô Huỳnh Thanh Loan	FL	$20.00
8 Chị Huyền Sâm	TX	$40.00
9 Huỳnh Văn Thôi	GA	$100.00
10 Huỳnh Xuân Liễu	FL	$100.00
11 Anh Chị Môn &Liên	WA	$20.00
12 Nguyễn Ngọc Sơn	CA	$20.00
13 Anh Chị Đỗ Lan Chi	CA	$50.00
14 Anh Chị Tạ Quan Nhựt	CA	$50.00
15 Chị Nguyệt Phạm	CA	$50.00
16 Ana Phamacy	CA	$300.00
17 AC Ngô Gia Hậu	CA	$100.00
18 BS Nguyễn Quý Đoàn	CA	$200.00
19 Dương Văn Thôi	GA	$50.00
20 Phạm Thị Hữu Hạnh	WA	$40.00

(Xem tiếp trang 04)

gái Việt Nam chưa bao giờ có thảm cảnh như ngày hôm nay, một nỗi đau nhục nhã ngàn đời. Trong khi đó giai cấp cầm quyền vẫn thẳng tay đàn áp những người trí thức đòi dân chủ. Qua thời gian dài cai trị, kẻ chiến thắng đã hiện nguyên hình là một bọn người buôn dân bán nước, bất tài ngu dốt; đã xô đẩy đất nước tụt hậu quá xa so với với các nước láng giềng chung quanh***. Đã đến lúc nhà cầm quyền Hà Nội không thể tiếp tục dối trá trước sự nghèo đói của đất nước là do hậu quả chiến tranh hay do chế độ cũ để lại và người dân cũng đã nhận ra ai là loài cầm thú chỉ biết trau chuốt bộ lông của mình trước nỗi đau và khốn khó của đồng loại. Đồng loại ở đây chính là dân tộc của mình.***

Trước cao trào đòi dân chủ trên toàn thế giới hiện nay, thế hệ đi trước luôn hy vọng tin tưởng vào tuổi trẻ Việt Nam. Với niềm khát khaoTự Do và Dân Chủ cuộc cách mạng hoa lài lan rộng, cùng nhau nắm tay giúp cho đất nước chuyển mình trong tiến trình dân chủ. Hướng về ngày quốc hận 30 tháng 4 với những biến chuyển chính trị trên thế giới, mỗi người dân Việt sẽ là một viên gạch xây nền dân chủ cho căn nhà Việt Nam. Kinh nghiệm xương máu không ai giúp ta ngoại trừ bàn tay của chúng ta. **30 tháng 4 Ngày Quốc Hận** ...

BAN BIÊN TẬP

Viết Cho Sài Gòn

Viết cho Sài Gòn một ngày đổ vỡ
Chen chúc nhau, người tìm cách ra đi
Trên ngàn mây, trực thăng nổ ầm ỳ
Sài gòn đó, đạn tên bay tơi tả

Viết cho Sài Gòn một ngày nắng Hạ
Chiến hữu buồn, bỏ súng bước lao đao
Mắt nhạt nhòa, chợt dòng lệ tuôn trào
Bè bạn đó, hỏi ai còn ai mất?

Cho Sài Gòn, vào ngày vừa mất nước
Tháng Tư đen, sầu khổ đến bao người
Vợ xa chồng, con ngơ ngác mồ côi
Người bỏ chạy, người thân tàn trên phố

Sài Gòn ơi, nhớ thương hoài muôn thuở
Thật kinh hoàng, ngày phân tán chia ly
Anh xuống tàu, em ngấn lệ sầu bi
Bao năm nữa mình sẽ cùng tao ngộ?

Nhớ Sài Gòn, một ngày Trời ủ rũ
Họ từ đâu? Từ vĩ tuyến xông vào
Họ chiếm nhà, chiếm của, rồi tự cao
Họ hãnh diện, và cho là chiến thắng

Sài Gòn yêu, còn đâu ngày êm nắng
Bến Bạch Đằng, cùng sánh bước bên nhau
Tay trong tay, anh áo trận đẹp màu
Em chân sáo, tung tăng tà áo trắng

Sài Gòn kia! Sau Tháng Tư Quốc hận
Bao anh hùng phải khăn gói lên đường
Họ bảo là "đi Cải Tạo tập trung"
Để học tập cho đúng đường lối mới

Ba tháng thôi, họ bảo là ba tháng
Thế mà rồi bảy, tám chín mười năm
Có người đi, rồi đi mãi biệt tăm
Người vợ trẻ, ôm đàn con ngóng đợi….

Còn thật nhiều, bao nhiêu điều biến đổi
Cuộc đổi đời, tan tác lắm người ơi
Chiến tranh xong lại chia cách ngàn đời
Nồi da đó, vì sao mà xáo thịt?

Quê hương kia, khi nao vui tái ngộ?
Biết bao giờ, thoát khỏi ách lầm than
Không tang thương, không tham những bạo tàn
Mong đất Mẹ, ngày mai tưng bừng sáng…

Kiều Oanh Trịnh
March 2011

Trang Thơ Xứ Bưởi …

Lời tác giả: Bài thơ cảm tác sau khi đọc "Những câu chuyện thương tâm sau trận động đất, sóng thần xảy ra ở Nhật."
"Hình ảnh cậu bé 9 tuổi cầm hai tấm biển ghi tên cha mẹ và người thân đi dọc hành lang các khu tạm trú sau thảm họa kép ở Nhật Bản đã lay động tâm can hàng triệu người dân thế giới. Cậu bé đã trở thành một biểu tượng của nỗi đau mà người dân Nhật đang phải hứng chịu sau thảm họa động đất kèm sóng thần kinh hoàng xảy ra hôm 11/3.
Ngày qua ngày, cậu bé Toshihito Aisawa, 9 tuổi, đi hết từ khu tạm trú này đến khu tạm trú khác để tìm kiếm gia đình của mình.
Cầm chặt hai tấm biển ghi tên cha mẹ và người thân, cậu bé Aisawa suốt tuần qua đã mãi miết đi dọc khắp các hành lang ở những khu trú tạm trong thành phố quê hương Ishinomaki để tìm kiếm những người thân yêu của mình. Cậu bé dường như không biết mệt mỏi và không bao giờ hết hy vọng.
Lần cuối cùng, Aisawa nhìn thấy bố, mẹ, bà và anh họ của mình là khi cả nhà lèn vào một chiếc xe hơi và tìm cách chạy trốn những con sóng thần đen nghịt hung dữ. Nhưng chiếc xe của họ cuối cùng cũng chẳng thoát nổi. Những con sóng thần cao ngất đã nuốt chửng chiếc xe hơi trong vòng xoáy nước điên cuồng.
Aisawa đã thoát chết nhờ vào việc đập vỡ cửa sổ của xe và được các nhân viên cứu hộ lôi lên từ dòng nước trong tình trạng bất tỉnh.
Ngay sau khi tỉnh dậy, Aisawa đã đi tìm bố mẹ và những người thân của mình. Mỗi ngày cậu bé đều để lại lời nhắn trên giấy: "Con sẽ đến vào 11h ngày mai, xin hãy đợi con ... Con sẽ đến vào ngày mai". Những dòng chữ nhắn nhủ của cậu bé này đã khiến cho bất kỳ ai dù là cứng rắn nhất cũng phải rơi lệ.
Xin tặng cậu bé Aisawa bài thơ với lòng cảm xúc sâu xa sau khi đọc câu truyện và lời nhắn nhủ thiết tha của cậu.

XIN HÃY ĐỢI CON

"Xin hãy đợi, mẹ ơi xin hãy đợi.
Con sẽ về, sẽ đến vào ngày mai"
Đừng đi đâu, nếu mẹ ở nơi này
Con sẽ đến, chờ con đừng đi vội.

"Xin hãy đợi, cha ơi xin hãy đợi,"
Sáng ngày mai, con sẽ trở lại đây
Sóng thiên tai đưa chim lạc xa bầy
Con vẫn sống, chờ mong và hy vọng.

"Xin hãy đợi, bà ơi xin hãy đợi!"
Tuổi hạc cao, bà tóc bạc, lưng còng
Giữa mịt mùng dâu biển, trãi mênh mông
Bà đừng sợ, ngày mai con lại đến.

"Xin hãy đợi, anh ơi xin hãy đợi!"
Còn niềm tin là sẽ có tương lai
Mới hôm qua, tay còn nắm chặt tay
Trong giông bão, sá chi trời đã tạnh.

Tìm nhau giữa tang thương, đời bất hạnh.
Không than van, không mòn mõi, hận sầu.
Nhắn dùm em giờ cha mẹ nơi đâu?
"Xin hãy đợi, ngày mai con sẽ lại!".

"Xin hãy đợi, ngày mai con sẽ lại!"
Lời trẻ thơ như dao cắt lòng ai!
Aisawa, mong em có ngày mai
Cười rạng rỡ thay mắt buồn, khô lệ!

Tưởng Dung
23/03/2011

Em Làm Sao Hiểu

Em trách anh sao cứ nhắc hoài chuyện cũ
Em làm sao… làm sao hiểu nỗi đời tôi
Một tên lính già thua quân bại trận
Ngày qua ngày mang tủi nhục không nguôi

Đang chiến đấu trong tay còn cầm súng
Buông tay hàng một đám bị nhốt tù
Ngày hôm trước mấy tướng còn dỏng dạt
Tử thủ các anh! Giữ trận tuyến không lùi

Bọn anh cố gắng giữ dân giữ đất
Các quan to bỏ chạy hết không còn
Dương Văn Minh lên đài truyền lệnh
Cả triệu quân buông súng đầu hàng

Nêu khí tiết nhiều tướng hùng tự sát
Giữ kiên cường nhiều chiến sĩ trận vong
Ông xã trưởng hiên ngang đứng thẳng
Chưởi quân thù ngay trước pháp trường

Bởi anh không đủ can trường dũng cảm
Nên đã đành vào cửa ngục tra thân
Trong tủi nhục lao thân, lao não!
Bao năm tù buồn cúi mặt vong thân

Nắng đổ lửa trên đầu đứng giữa ruộng
Gian lưng trần nhổ mạ vén bờ mương
Đêm rừng sâu muỗi rừng dầy hút máu
Đêm cồn cào bụng đói chén cơm lưng

Đến bao giờ! Đến bao giờ về lại
Đời lao nô lần lựa ngóng tin nhà
Những buổi gặp vợ con nhìn rớt lệ
Tội tình sao! Mấy đứa nhỏ xa cha?!

Hưng phế một thời xoay đi bốn biển
Muôn triệu người đành bỏ nước ra đi
Cơm áo phương xa có đầy đủ đó
Nhưng thiếu tình! Thiếu một tình quê!

Sao em hiểu lòng lính già vọng quốc
Bởi quê hương còn nhầu nát đau thương
Bởi cường quyền nhẫn tâm làm tan tát
Đất nước quê nhà bán đất, biển dâng!

Bọn Bắc phương lộng hành lấn lướt
Đám cầm quyền ngậm miệng hiếp bức dân
Tuổi già yếu tay run run vỗ ngực
Khóc bên trời hồn tan tác non sông!

Huỳnh Tâm Hoài

Mạnh Thường Quân …

(Tiếp theo trang 01)

21 B/S Nguyễn Q Hiện	CA	$200.00
22 Lê Thiện Phước	IL	$20.00
23 Cô Đặng Thị Trí	CA	$100.00
24 Nguyễn Văn Thâu	CA	$50.00
25 John Tho Nguyễn	CA	$20.00
26 Nguyễn Kim Lộc	IL	$50.00
27 Võ Văn Lầu	WA	$30.00
28 Đặng Văn Cúc	GA	$20.00
29 Võ Kim Đăng	PA	$50.00
30 Nguyễn Văn Trưng	TN	$30.00
31 Đoàn Trung	CA	$50.00
32 BS Nguyễn Sơ Đông	VA	$100.00
33 Lê Thanh Tâm	UK	$30.00
34 Trần Văn Xinh	MA	$50.00
35 Ô&B Đào quang Mỹ	CA	$20.00
36 Lê Ngọc Dung	VA	$30.00
37 Hồ Thị Huệ	FL	$100.00
38 Nguyễn hoàng Huệ	VA	$20.00
39 Nguyễn Lực	NJ	$100.00
40 Western Insurance	CA	$400.00
41 Agnes Thi K Ng	OK	$25.00
42 Phạm Hải	SC	$30.00
43 Nguyễn Minh Mẫn	KS	$30.00
44 Phan Răng	SC	$50.00
45 Dương Minh Đức	CA	$50.00
46 Tống Thiên Sơn	MN	$50.00
47 Chị Nguyễn Tất Ứng	CA	$50.00
48 Nguyễn Văn Định	TX	$50.00
49 Chị Rân Nguyễn	CA	$20.00
50 Thầy Phan Thông Hảo	PA	$100.00
51 Ngô Phước Thanh	GA	$100.00
52 Ô. Trần Văn Linh	LA	$100.00
53 Một Vị Ẩn Danh	OH	$200.00
54 Ô&B Trần Văn Trung	FR	$40.00
55 Một Vị Ẩn Danh	HI	$50.00
56 Nguyễn Văn Cữu	WA	$100.00
57 Nguyễn Văn Muôn	KS	$50.00
58 Ô. Tô Hòa Dương	CA	$20.00
59 Bà Nguyễn Văn Thành	CA	$10.00
60 Chị 9 Nga	CA	$20.00
61 Thầy Huỳnh Bá Hạnh	CA	$50.00
62 Thầy Ng. Tường Lưu	Aus	$50.00
63 Mrs. Nguyễn Thị Nga	CAN	$30.00 Can
64 Phan Văn Phu	VA	$50.00
65 Đặng Nhân Khang	TX	$100.00
66 Phượng Kim T Trương	CT	$50.00

NGÀY CUỐI ĐỜI LÍNH

Viết riêng nhớ đến anh linh Y Sĩ Thiếu Tá Trịnh-Văn-Tạo Y Sĩ Trưởng Bệnh Viện Tiểu Khu Bạc-Liêu.

30 tháng Tư! Cái ngày luôn dội vào lòng những cảm xúc ngổn ngang, buồn đau, tủi hận. Hơn 30 năm trôi qua, nhưng những ngày tháng cởi áo lính trong bàng hoàng, tức tưởi, những năm tháng tuyệt vọng qua các trại tù "cải tạo" vẫn theo vào trong nhiều cơn mơ và thức giấc trong những giọt mồ hôi ướt áo.Trong cơn tỉnh ngủ chợt thấy ra mình đang sống giữa đất nước tạm dung, đang nằm trên chiếc giường êm ả. Cảm giác buồn một khoảnh khắc qua đi. Tôi thầm nói: " Ồ! Ta đã được tái sinh hơn 30 năm rồi!" Nhưng lòng tôi vẫn không quên hội chứng đau thương cuộc đời lính của mình qua năm tháng nơi xứ người.

Ngày ấy tôi ở chức vụ sĩ quan quản lý kiêm sĩ quan an ninh bệnh viện. Vào những ngày chiến cuộc các tỉnh miền Trung dần dà đi đến khúc quanh quyết liệt. Hoa Kỳ ngưng viện trợ, Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu quyết định bỏ miền Trung với ý đồ co cụm lực lượng lại để cố giữ miền Nam trong chiều hướng ngân sách không còn đủ, súng đạn không còn nhiều cho một vùng đất trãi rộng quân. Có người cho rằng ông Thiệu giận Mỹ và rút quân như một màn thấu cấy? Cho dù do đâu, nhưng với sự rút quân nầy đã đưa miền Nam đến sự sụp đổ sớm hơn như những dự tính của Cộng quân!

Suốt một tuần qua, Y Sĩ Thiếu Tá Trịnh Văn Tạo đem cái radio nhỏ đặt trên bàn làm việc để theo dõi tin tức chiến sự. Hết giờ làm việc nhưng ông vẫn ngồi nán lại trong phòng và ra về với gương mặt buồn buồn. Thật sự lúc đó tôi cũng nghe nhiều tin tức xấu, nhưng tôi vẫn tin tưởng quân đội Việt Nam Cộng Hòa còn đủ sức giữ vững trận thế.

Trước đó hơn tháng, vào đầu tháng ba, tôi được Tiểu Khu mời sang đó để dự một buổi họp.Trong buổi họp nầy Trung Tá Quách Hiển Tham Mưu Trưởng Tiểu khu trình bày với Đại Tá Tiểu Khu Trưởng Nguyễn Ngọc Điệp tình hình chiến sự và kế hoạch phòng thủ trong điều kiện cộng quân có thể bám sát và tấn công vào tiểu khu trong những ngày sắp tới. Kế hoạch đưa ra là đào công sự trên các nẽo đường, đưa lính lên các cao điểm phòng ngự. Tôi thấy tình hình rất gay go rồi! Trong phần hỏi đáp các đơn vị cử người tới họp. Tôi đưa ra vấn đề với Đại Tá Điệp như thế nầy: *Trong vị trí Bộ Chỉ Huy Tiểu Khu đóng gần bệnh viện chỉ cách một xóm nhà và một con đường nhỏ. Phía bên trái bệnh viện là hậu cứ Đại Đội Trinh Sát 21, chỉ được phòng ngự với số quân bất khiển dụng. Phía sau bệnh viện là con sông lớn. Trong chiến thuật thì địch khó tấn công hoặc không tấn công qua sông. Nhưng nếu Việt Cộng sử dụng yếu tố bất ngờ qua sông chiếm bệnh viện và làm bàn đạp tấn Công Bộ Chỉ Huy Tiểu Khu thì khó trở tay. Chúng ta không thể cho máy bay oanh tạc hoặc bắn trực xạ pháo binh vào bệnh viện vì cả mấy trăm thương binh và bệnh nhân đang nằm điều trị, chưa kể các nhân viên ở trong các khu nhà ở trong bệnh viện.* Tôi trình xin Tiểu Khu Trưởng cho một toán quân đóng trên cao điểm của bệnh viện và luôn túc trực một toán quân gần mặt sông, cho đèn sáng tỏa vùng phía sau bệnh viện. Sự trình bày của tôi được Đại Tá Điệp chấp thuận và Trung Tá Tham Mưu Trưởng lên kế hoạch.

Vào những ngày cận tháng Tư tin tức xấu dồn dập, Việt cộng chiếm Đà Nẵng …, cuộc di tản bị cộng quân chận đánh ở sông Ba, đường di tản đẫm máu trên đường 13, cuộc rút quân trở nên hết sức hỗn độn … Buôn Mê Thuộc thất thủ. Xe tăng Việt cộng trên đường tiến về Sài Gòn. Phi trường Tân Sơn Nhứt bị pháo kích. Máy bay di tản các em mồ côi bị bắn rớt làm cả mấy trăm em bị chết và bị thương. Tổng Thống Thiệu tuyên bố từ chức trao quyền cho cụ Hương. Kế đến Đại Tướng Dương văn Minh lên thay trước sự nghẹn ngào của cụ Trần Văn Hương "Sài gòn máu sẽ thành sông …".

Sáng ngày 30 tháng Tư, như thường lệ tôi cùng mấy người bạn ăn sáng trong câu lạc bộ của bệnh viện nằm trước văn phòng làm việc của tôi. Khi bước vào phòng để xem các văn thư và trình ký. Y Sĩ Thiếu Tá Tạo đã có mặt bên trong với những điệu nhạc hùng ca phát ra từ chiếc máy radio như những cuộc đảo chánh trước đây. Tôi giật mình với cái cảm giác lo âu và thầm nghĩ chắc có chuyện gì nguy kịch xảy ra? Tôi ngước mặt nhìn vào thấy vị Y Sĩ Trưởng của tôi đầu cúi

Thư Mời

Chúng tôi, một số anh em tù nhân chính trị các phân trại thuộc Tân Lập Vĩnh Phú và Z30 Hàm Tân sẽ tổ chức một buổi họp mặt các bạn cựu tù và gia đình vào ngày **07 tháng 5 năm 2011 tại nhà hàng Regent West 4717 W. First St. Santa Ana, CA 92703 từ 11:00 sáng đến 4:00 chiều.**

Chi phí ẩm thực là $20.00 mỗi người.

Kính mời tất cả các bạn tù cùng gia quyến bớt chút thời giờ đến tham dự ngày họp mặt để thắt chặt tình thân hữu và tình chiến hữu giữa anh em cựu tù chúng ta.

Thay mặt các bạn cựu tù.

Nguyễn Hồng Thái
Hội Trưởng
Hội Bạn Cựu Tù Tân Lập Vĩnh Phú.

Liên lạc Ban Tổ Chức:
Trạch Gầm: (714) 224-8406
Nguyễn Văn Lợi: (714)251-4922
Lê Văn Mạnh: (714) 383-0484
Phạm Hồng Thái: (562) 277-7716

xuống buồn bã. Khi ông ngước lên thấy tôi ông nói: "Chắc không xong rồi anh…!". Tôi buồn buồn đi vào và nói đôi điều với ông. Đúng 11 giờ sáng cái máy radio bỗng phát lên lời kêu gọi của Tổng Thống Dương Văn Minh "*Tất cả quân binh chủng ở yên vị trí chờ phía bên kia vào để bàn giao…".* Gương mặt ông tái đi và hai hàng nước mắt chảy dài trên đôi má. Tôi đứng như trời trồng. Tôi không thể ngờ có giây phút nầy. Tôi tự hỏi trong đầu … do đâu …? do đâu …? Vị Y Sĩ Thiếu Tá khả kính nói với tôi: *Nếu bà cụ của tôi còn sống không biết bà ấy chạy đi đâu. Năm 54 bà chạy chúng nó vào Nam bây giờ chúng lại rượt đuổi đến đây ... chỉ còn cách ra biển mà chết ....* Tôi nhìn trên ngực áo ông còn dấu tang cho bà cụ. Ông lắc lắc cái đầu có vài vệt tóc trắng bay bay, rồi nói: "*Anh tập hợp đơn vị lại và nói với họ, ai muốn ở lại làm việc thì bỏ quân phục, mặc áo trắng, còn ai muốn về nhà với vợ con thì về".* Tôi cắn môi tươm máu. Tôi hỏi ông một câu ngớ ngẩn: "Mình thua thật sự hở Thiếu Tá?". Ông nói: "Thua rồi anh!". Tôi thật sự không bao giờ tin điều nầy! Tôi nặng nề bước ra ngoài và nói với Thượng Sĩ Thường Vụ đánh kẻn tập hợp lính. Ba hồi kẻn vang lên … ba hồi chuông báo tử? Các binh sĩ với nón sắt súng đạn đầy đủ chạy vội đứng hàng ngang trước sân. Họ vẫn còn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Mới hôm qua tôi còn nói với họ chúng ta phải chiến đấu! Bây giờ…! Thượng Sĩ Thường Vụ hô: Nghiêm! Tất cả hơn ba mươi binh sĩ trong bệnh viện đang chờ tôi ra lệnh ... Trời ơi!Tan hàng trong đau nhục! Tôi ra đứng trước hàng quân. Tôi nhìn một lượt các ánh mắt của các thuộc hạ. Tôi nghẹn ngào nói: "Các anh!Tổng Thống đã ra lệnh đầu hàng, tôi nhận lệnh Thiếu Tá Y Sĩ Trưởng nói với các anh từ giờ nầy ai muốn ở lại đơn vị thì thay áo trắng và tiếp tục làm việc ở các trại mà các anh phụ trách, ai muốn về với gia đình thì về …!". Một phút … hai phút ... hàng quân đứng yên. Thượng Sĩ Thường Vụ nhìn tôi và quay sang nhìn anh em hô: Tan hàng …! Hàng quân đứng yên …! Tôi không còn nghe anh em hô "Cố Gắng" như dạo nào! Tôi đưa tay chào họ lần cuối. Tất cả im lặng rời hàng. Có vài tiếng văng tục. Trời buổi sáng mây mù ãm đạm!

Tôi quay vào phòng việc. Điện thoại reo vang. Tôi cầm ống nghe lên. Tiếng ông Trung Tá Tham Mưu Trưởng Quách Hiển: "Đ/U. L. đó hả? Anh cho binh sĩ bố trí sẵn sàng tác chiến".Tôi ngần ngừ một giây và nhìn Thiếu Tá Y Sĩ Trưởng ngầm hỏi ý kiến. Ông lắc đầu. Tôi nói: "Dạ sẵn sàng thưa Trung tá!"

Tôi ra đứng trước của phòng nhìn ra ngoài khoảng sân trống, một chiếc xe cảnh sát dã chiến chạy ngang với quân phục, súng đạn trong tư thế có vẽ cấp bách. Khi xe vòng ra. Tôi nhìn họ. Có người nào đó trên xe đưa tay chào tôi. Tôi đứng lặng yên nhìn chiếc xe chạy xa ra ngoài cổng bệnh viện, để lại một chút khói mù!

Trưa hôm đó tôi mặc chiếc áo trắng trở lại văn phòng làm việc. Vợ tôi lo lắng: "Làm sao bây giờ anh, họ vô rồi làm sao?" Tôi thẩn thờ nói với vợ tôi: "Biết làm sao bây giờ? Anh cũng chưa biết phải làm sao?".

Trước đó mấy ngày một anh bạn Thiếu Tá Trưởng Phòng Hai Tiểu Khu chạy chiếc Honda vào bệnh viện rủ tôi cùng đi Rạch Giá ra tàu đi trốn. Anh nói mình sắp thua rồi phải đi thôi. Lúc đó tôi chưa thật sự tin điều đó, vã lại tôi còn hai đứa con nhỏ, bỏ đi đâu đành.Tôi từ chối. Anh chạy xe đi với một người bạn khác ngồi ở phía sau. Cho tới nay tôi chưa lần nào biết tin về anh bạn đó.

Đang đứng tần ngần, có một cô bé mà tôi biết cô hồi mấy năm cô còn học trung học và lúc đó tôi chưa lập gia đình. Cô thắng chiếc xe Honda trước mặt tôi và hỏi: "Anh đầu hàng rồi phải không?" Tôi ngượng mặt. Cô bé nói: "Em thử sống với bọn nầy vài bữa rồi tự sát với vài đứa nó". Tôi không ngờ một cô bé ham đua đòi, ham chơi ngày xưa lại nói được câu đó. Hồi đó tôi xem thường cô bé nầy. Bây giờ tôi thấy tôi không bằng cô ấy.Tôi tự khinh tôi! Em Tuyết ơi! Tôi không bằng em. Tôi không biết em có làm việc ấy không? Nhưng với lời nói bất khuất của em lúc đó làm tôi hỗ thẹn vô cùng!

Trưa hôm sau ngày 1 tháng 5. Y Sĩ Thiếu Tá Trịnh-Văn-Tạo với bộ đồ dân sự lên văn phòng B/S Nguyễn-Tú-Vinh, Giám Đốc bệnh viện để họp. Ông nói với tôi đi Cầu Sập rước ban chỉ huy của phía bên kia về bàn giao. Cờ "Mặt trận giải phóng" phất phới thay lá Quốc kỳ Việt Nam Cộng Hòa, những người "mới" với gương mặt non chẹt mang khẩu súng chúi đầu tới nền đường, vài ba tên đeo lủng lẳng trái lựu đạn. Khoảng mươi tên lởn vởn trong bệnh viện. Tôi ngỡ ngàng, bức rức: "Mình thua mấy cái thằng ngố nầy thiệt tức!?".

Hai ngày sau, Ban Chỉ Huy mới bệnh viên họp và tuyên bố: "Các anh từ nay là công nhân viên của cách mạng, các anh, chị sẽ được trả lương và làm việc như anh em chúng tôi". Từ đó, giữa giờ làm việc, mọi người ra ngoài tập thể dục 15 phút. Các giờ lao động xã hội chủ nghĩa được khơi lên. Tôi với tay cuốc phải cuốc những luống đất trong các bãi đất trống trong bệnh viện để trồng khoai, sắn, rau cải. Các hạ sĩ quan binh lính ngày trước được cho làm các toán trưởng lao động. Có vài người trong đám lính bỗng lên mặt, học đòi theo phường … nói chánh sách nầy, chánh sách kia. Oan trái cuộc đổi đời!

Hai mươi ngày sau, lại có một buổi họp đặt biệt. Họ nói: "Chánh sách chung, các anh sĩ quan phải trình diện ban quân quản đi học 10 ngày cho hiểu chánh sách đảng và nhà nước rồi trở lại làm việc như cũ". Cửa nhà tù được mở ra. Đống sầm lại. Cái 10 ngày đó nhân lên không biết bao lần cho từng số phận sĩ quan trong quân lực VNCH. Có người về, có người nằm lại trong chốn rừng núi xa xăm trên khắp nước từ Nam chí Bắc. Có người được thả về với thân tàn ma dại và bị phân biệt đối xử khiến họ tự kết liễu cuộc đời vì tuyệt vọng, hoặc vì bị tổn thương danh dự quá nhiều. Như trường Hợp

Y Sĩ Thiếu Tá Trịnh Văn Tạo sau thời gian ở tù về được họ gọi cho làm việc lại. Ông bị ức chế, trầm uất vì trong cách cư xử của những thuộc cấp của ông trước đây và của Ban Giám Đốc "Cách Mạng".

Ông đã treo cổ tự xát ngay trong phòng quang tuyến, nơi làm việc của ông. Ông treo cổ hai lần, lần đầu được cứu sống, lần sau ông cắt gân máu cổ tay và treo cổ chết sau giờ làm việc. Ông ra đi để lại vợ và 3 đứa con trai. Ba mươi bốn (34) năm trôi qua cái dáng cao cao, gương mặt điềm đạm với đôi kiến cận dầy, đôi lúc ẩn hiện trong tôi trong những ngày Tháng Tư Đen về. Cuối đời lính của một tập thể quân đội hào hùng trước đây qua 34 năm trong đó có tôi, là một dấu ấn không bao giờ phai!
Tôi viết bài thơ sau đây hơn 30 năm qua, xin kính gởi đến các chiến hữu trong quân lực VNCH, những người đồng khổ như nhau qua một cuộc chiến tàn trong tủi nhục! **(HTH).**

Cởi Áo Lính

Cởi chiếc áo bao năm ta làm lính
Ôi! bất ngờ như một giấc chiêm bao
Nghe hơi thở bun trong lòng ngực nhói
Như ta rơi vào vực thẳm âm sâu

Ôi hồi đó ta mơ ngày thôi lính
Cởi áo ra về cuộc sống bình yên
Sống cuộc sống mơ màng không chiến trận
Ôm tình yêu lăn giữa nắng mênh mông

Giờ cởi áo bởi vì ta thua trận
Khắp thân ôi nhỏ máu vết thương bầm
Không dấu đạn mà cơ hồ rủ riệt
Khúc quân hành kết thúc nốt hờn căm

Con chiến mã hí vang rền miên viễn
Thôi từ đây sông núi khuất bờm bay
Dấu chân hùng giờ ngàn năm tuyệt tích
Yên cương buồn thôi rũ bóng chiều nay

Bọn ta đó giờ quây quần thúc thủ
Trại giam buồn, chật nức giọt mồ hôi
Miếng rưởi gạch ngủ nghiêng mình u uất
Ngược đầu nhau nên đêm chẳng qua mau

Hồn trăn trở những điều không nghĩ được
Mới hôm qua còn phất phới cờ bay
Cả đoàn quân còn dũng tiến hăng say
Nay chung cuộc qui hàng buông tay súng

Cởi áo lính giờ nằm trong ngục tối
Bọn ta ơi! hào khí rủ cờ bay
Lịch sử đã sang trang sao buồn thế!
Thôi hết rồi sông núi tủi ngàn sau!

HTH
Sacramento 04/04

Xin Là ...

Xin là cơn gió thoảng
hôn nhẹ làn da anh
Người trai thời tao loạn ...
Binh nghiệp lắm phong trần

Xin là vòng tay nóng
Ấm hồn anh chiều Đông
Đời dập dồn bão nổi
Đứt đoạn những ân tình

Xin là phiến đá nhỏ
Trên chặng đường anh qua
Tạm dừng chân phiêu lãng
Đôi phút nhớ quê nhà

Xin là chuông cứu rỗi
Ru đời anh-đời em
Quên niềm đau tuổi trẻ
Những nhọc nhằn ... muộn phiền ...

Xin là sợi tơ đỏ
cột chặt đời vào nhau
Kiếp này thôi đã lở
Xin duyên tròn kiếp sau...

THY LỆ TRANG
Massachusetts

Chuyến Bay Cuối Cùng 2

Trần Ngọc Toàn

LTS: *Anh Trần Ngọc Toàn nguyên là Tiểu Đoàn Trưởng TQLC, xuất thân trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt năm 1962, Khóa 16.*

Tình hình trong phi trường Đà Nẵng càng lúc càng tồi tệ, từ vùng núi phía tây, quân cộng sản Bắc Việt đã nã pháo 130 ly vào phi đạo khiến các chuyến bay vận tải chuyển người về Nam phải ngưng lại. Hành khách chen lấn đổ xô lên những chuyến bay C-130 đến nỗi trưởng phi cơ phải ra lệnh vừa đóng nắp bửng vừa di chuyển ra phi đạo. Có những người bị kẹt trong buồng bánh phi cơ về tới Sài Gòn mới biết.
Trong tình thế đó, phi công chính của chiếc trực thăng vận tải Chinook CH-47A đã quyết định cất cánh, rời phi trường Đà Nẵng với hơn 60 hành khách, gồm hầu hết là thân nhân gia đình quân nhân, tạm lánh nạn qua phi trường Non Nước bên vịnh Tiên Sa sát biển còn ổn định dưới sự trấn đóng của quân phòng ngự TQLC. Phi hành đoàn gồm phi công chính Đại úy Phạm-Văn-Kiến, phi công phụ Trung úy Nguyễn-Đình-Hương, hoa tiêu Đại úy Nguyễn-Anh-Dũng và hai xạ thủ đại liên. Tờ mờ sáng ngày 29 tháng 3 năm 1975, Bộ Tư Lệnh Hành Quân của Sư Đoàn TQLC bắt đầu xuống tàu Hải Quân HQ .402 vừa ủi dọn bãi đón quân tại Non Nước.

Tình thế lại dao động khi Thiết Giáp nghe tin TQLC rút quân đã ùn ùn từ trong Đà Nẵng chạy ra hướng biển. Lo sợ quân lính TQLC đồn trú cưỡng bức chiếc trực thăng vận tải vốn đã đầy người. Đại úy Kiến quyết định rời Non Nước, dự tính bay về phi trường Phù Cát. Thời tiết xấu với mây mù xuống thấp và gió lớn. Với trọng tải quá mức, phi cơ không thể nhấc lên cao khỏi tầng mây thấp, không định rõ tầm quan sát, phi công phải nhờ người hạ sĩ quan xạ thủ ra dấu bên trái là biển và bên phải là cát để tiếp tục bay dọc theo bờ biển về Nam.
Sau hơn một giờ bay, khi nhìn xuống chỉ thấy ruộng muối mênh mông, sợ lạc hướng, Đại úy Kiến đã kéo lệch con tàu về hướng đất liền và bắt buộc phải bay rà thấp cách mặt đất chỉ vài trăm bộ Anh, khi bay ngang Sa Huỳnh, quận Đức Phổ, tỉnh Quảng Ngãi, quân du kích VC đổ ra chĩa súng trường bắn lên như pháo tết, đạn AK gây tử thương cho 4, 5 người, khiến hành khách bấn loạn. Phi công phụ Trung úy Nguyễn Đình Hương bị trúng đạn, máu loang đỏ bộ quần áo phi hành màu xanh xám, Đại úy Kiến thấy nguy cơ trước mắt nhưng vẫn lên tiếng trấn an Hương khi vị sĩ quan này dự định tự sát vì không muốn trở thành gánh nặng cho đồng đội: - "Đừng làm vậy, để tao lái một mình được rồi".
Đại úy Kiến kéo cần lái nhấc đầu chiếc Chinook lên cao dưới làn mưa đạn của Việt cộng dưới đất bắn lên. Chiếc Chinook từ từ cất lên cao 1000 bộ, 2000 bộ. Bỗng chiếc tàu như con ngựa bất kham, khựng lại rồi chúi xuống, kim đồng hồ áp suất sụt xuống, động cơ nổ lụp bụp. Đại úy kiến cố kìm cần điều khiển, tai họa chụp xuống ngay trước mắt. Dù tay bị thương nhưng Trung úy Hương lấy lại bình tĩnh phụ kéo cần lái cho phi cơ từ từ đáp xuống, như một phép lạ, chiếc trực thăng bị trúng đạn lỗ chỗ chỉ hơi chao đảo rồi hạ cánh ép buộc xuống bờ biển, một nửa thân tàu ngập nước, một nửa nằm chênh vênh trên bãi cát. Mọi người ùn ùn chạy thoát ra ngoài, thất kinh hồn vía. Tiếng súng VC lại vang lên từ hướng Sa Huỳnh, Phổ Châu, mạnh ai nấy chạy thoát thân về hướng Nam. Người cha ruột của Đại úy Kiến vốn di tản từ Huế vô Đà Nẵng đã chạy theo con trên chuyến tàu, lo sợ hối thúc lôi tay con chạy theo đám đông. Trong khi ấy Đại úy Nguyễn Anh Dũng đã chạy lên tháo dây nịt an toàn ghế phi công phụ rồi bồng ẵm Trung úy Hương lên bờ cát. Trung úy Hương máu đã đẫm ướt bộ đồ bay, tay cầm súng ru-lô hét lớn:
- "Tao đã bị thương nặng, thà chết không để bọn Việt cộng bắt." Nói rồi Hương quay mũi súng qua hướng người yêu đã theo chân từ Đà Nẵng nói: - "Mình cùng chết không để cho tụi VC bắt nghe em?".
Viên đạn ru-lô xuyên qua ngực phải người con gái, khiến nàng ngã xuống ngất lịm, nhưng nàng đã sống sót nhờ viên đạn đi lệch lên vai phải. Hương đưa súng qua tay Dũng nói lớn :
Mày bắn tao, tao theo Đạo Chúa không tự tử được!
Trong cơn chấn động, trước viễn ảnh quân cộng sản đang tràn tới, Dũng bình tĩnh cầm khẩu ru-lô P.38 nổ ngay vào màng tang của Hương rồi quay mũi súng vào đầu mình bóp cò. Súng không nổ, vẫn ở tư thế quỳ hai chân, Dũng bình tĩnh mở trục đạn xoay một nấc rồi đưa súng lên bắn vào màng tang. Anh ngã xuống bên cạnh xác đồng đội trước những cặp mắt kinh hoàng nễ sợ của những người chứng kiến .

Sau đó bọn VC cũng đã gom bắt những người sống sót giải về làng. Xác hai người phi công trực thăng Chinook Phi Đoàn 247 được đồng bào chôn cất tử tế ngay sát bờ biển làng Phổ Châu, quận Đức Phổ. Quảng Nam vào giờ Ngọ ngày 29 tháng 3 năm 1975 . Những ngày sau đó bắt đầu những trang sử khốc liệt bi hùng, những ngày đen tối của miền Nam Việt Nam Tự Do.

Mãi tới năm 2003, sau khi đến định cư tại Hoa Kỳ, Đại úy Kiến gửi một lá thơ ngắn nhờ đọc trên đài phát thanh Little Saigon về hai người sĩ quan anh hùng bất khuất đã vùi thây tại Sa Huỳnh. Gia đình của Đại úy Nguyễn Anh Dũng và Trung úy Nguyễn
Đình Hương đã bắt liên lạc với tin tức chính xác về địa điểm chôn cất và nhờ anh ruột của Tr./u. Hương còn ở Việt Nam và người thân của Đ/u Dũng tìm đến tận nơi làng quê hẻo lánh này để hốt cốt đem về Nam an táng.
Khi được tin, dân làng đã đổ xô tới và lên tiếng xin cho hai vị "Thần Làng" được để nguyên tại đây. Theo lời dân làng thì hai phi công tự tử này rất linh thiêng và được dân làng dựng miếu thờ. Nhưng do nguyện vọng của gia quyến bên Mỹ hài cốt của hai người phi công Anh Hùng đã được đưa về Nam an táng.

Trong cuộc chiến chống Cộng Sản ở miền Nam Việt Nam, hàng ngàn anh linh hào kiệt của QLVNCH đã ngã xuống cho an nguy của dân tộc, cho sự bình an của hậu phương đến nay vẫn còn là những chiến sĩ vô danh, trong ấy có phi công Đại úy Nguyễn-Anh-Dũng và phi công Trung úy Nguyễn-Đình-Hương của Không Quân Việt Nam Cộng Hòa .

Trần Ngọc Toàn

Pro. MATH

Toán Học Là Chìa Khóa Tương Lai

CHUYÊN DẠY CÁC LỚP TOÁN

- Pre Algebra, Algebra I, Algebra 2
- Geometry, Trigomometry
- Pre Calculus AB, BC
- Math SAT I, SAT II
- Toán Dự Bị Đại Học

Do chính giáo sư Huỳnh Phổ
(Tốt nghiệp Dottore In Ingegneria Politecnico Milano Di Italia)
trực tiếp hướng dẫn

Lớp Hè 2011
(8 tuần lễ, từ June 30 đến August 28)

Vì lý do sĩ số học sinh có giới hạn *(tối đa 7 em một lớp),* xin quý vị phụ huynh ghi danh từ bây giờ để tránh tình trạng hết chỗ như những năm qua.

Chỉ nhận luyện các em ***siêng năng hiếu học*** trở thành xuất sắc để vào các đại học danh tiếng. Ưu tiên nhận các em học sinh thuộc ***Trung Tâm Văn Hóa Việt Nam và Trung Tâm Văn Hóa Hồng Bàng.***

Vui lòng liên lạc: (714) 894-6319 hay (714) 548-4845. Email: promath10@yahoo.com

Đậm tình đồng hương. Cùng nhau phát triển.

Để cảm tạ tấm lòng thương mến và sự ủng hộ của quý đồng hương Biên Hòa và thân hữu trong bao năm qua, khi quý đồng hương và thân hữu đến tham khảo giá bảo hiểm xe sẽ được tặng $10, dù cho quý vị có mua bảo hiểm hay không. Khi quý vị quyết định mua bảo hiểm xe với Western Insurance, văn phòng sẽ gửi tặng lại $50 cho mỗi hồ sơ, để đóng góp vào quỹ sinh hoạt Hội. Số tiền nầy sẽ được trao tặng trực tiếp đến Hội Đồng Hương Biên Hòa.

** Cần đem theo hồ sơ bảo hiểm hiện có khi đến tham khảo giá.*

Mọi thắc mắc xin gọi
Tuyết Hương
714-891-8953

TRUNG TÂM BẢO HIỂM WESTERN INSURANCE

Chỉ đại diện cho các công ty bảo hiểm tốt nhất. Tham khảo miễn phí. Không tính lệ phí trung gian.

714-891-8953

9340 Bolsa Avenue, Westminster, CA 92683 | web: www.western-insurance.net | License #0548614
Có văn phòng tại các thành phố Westminster - San Jose - San Diego - Diamond Bar - Sherman Oaks

VA Đặng VA

NEW YORK LIFE INSURANCE – NGA NGUYEN

NEW YORK LIFE

The Company You Keep®

Nguyễn Ngọc Nga
Agent
CA Ins. Lic.# 0F66046

- Tận tâm phục vụ cá nhân, gia đình và các doanh nghiệp với các dịch vụ liên quan đến bảo hiểm nhân thọ và tài chánh phù hợp với nhu cầu.

NEW YORK LIFE INSURANCE COMPANY

2020 Main Street # 200
Irvine, CA 92641
Tel: **(949) 797-4411** - Cel: **(714) 383-2154** – Fax: **(949) 797-2490**
nguyenn@ft.newyorklife.com